

Plakat nebudeme

Autor: Constantin von Hoffmeister

Měl být skálou. Petrovým nástupcem. To, co jsme dostali, bylo uklouznutí, povzdech, měkký rozklad oděný do bílého. Vatikán přestal být pevností a stal se uprchlickým táborem, jehož brány se dokořán otevíraly pro každého cizince, každého nevěřícího, každý hlas, který se protestem a samolibým kraválem dožadoval vstupu. Papež František promlouval hashtagy a mumláním. Omlouval se za hříchy Západu těm, kdo vypálili jeho katedrály. Hřích se rozplynul v utrpení. Řád se rozpadl v empatii. Kristovo evangelium se proměnilo v příručku „oddělení lidských zdrojů“ pro globální Jih, rozdávanou jako pamflet na obědě v **Davosu**. Papež František poklekl před kamerou. Plakal za „lidi bez dokladů“, **zatímco na nenarozené se zapomínalo**.

Pastýř tradice se odvrátil od posvátné paměti. Latinské mše byly omezeny. Barokní stíny kadidla a viny se rozptýlily. Místo nich se na Svatopetrském náměstí třepotaly duhové vlajky. Pronášel projevy o „inkluzi“, kázal o „toleranci“, trval na tom, aby církev „přijala“ ty, kteří ji chtějí zbavit tajemství. Jeho slova o klimatu připomínala slova byrokratů z Bruselu. Jeho názory na kapitalismus se shodovaly s názory byrokrata z Buenos Aires. O hranicích mluvil, jako by hráze a limity nikdy neexistovaly. Jeho encykliky odrážely legislativní návrhy OSN. V jeho encyklice *Fratelli Tutti* („Všichni bratři“) byl každý bratr učiněn *stejným*, každá duše vtěsnána do *stejnosti*.

Božské se stalo rovností.

Tělo Kristovo bylo rozčleněno na nevládní organizace a kvóty pro migranty.

Fratelli Tutti byl jeho milostný dopis světu, nikoliv však potlučenému světu svatých a mučedníků, ale bezbřehé skvrně usmívajících se a zkorumpovaných byrokratů.

Žádná krev, jen bratrství podle představ Francouzské revoluce.

Text krvácel empatií, odzbrojoval každou obranu, křtil cizince cukernatým roztokem a domněnkami. Už neexistovaly žádné národy, jen „sousedé“ rozprostření přes pouště a oceány jako zdivočelá modlitba. Suverenita? Kacířství. Identita? Nepříjemnost. Válka byla hřích, hierarchie byla hřích, kapitalismus byl hřích – ale rozmělnění posvátného? To bylo milosrdenství. Papež František zamumlal jednotu a vymazal jména všech lidí, kteří kdysi poklekli před kříží vytesanými jejich předky. Nazval to bratrstvím, ale zavánělo to kapitulací.

Nelegální přistěhovalectví se stalo jeho křížovou výpravou. Zdi označil za nekřesťanské. Přesto je jimi Vatikán obehnan. Nebeské brány zůstávají pro nečisté zavřené. Měly být tyto nauky nyní metaforami? Nebyly už hranice posvátné? Umyl nohy migrantům, ale nikdy ne zapomenutým věřícím. Jeho tresty dopadly na západní národy – na ty, kdo postavili katedrály, které zdědil. Spojil se se silami rozvracejícími Evropu. Tam, kde jiní viděli invazi, on si představoval pouť. Tam, kde jiní varovali před bezprávím, on chválil touhu. To bylo krédo univerzalizmu zbavené soudnosti. Opustil rozlišování, přijal chaos.

Usmíval se na muže, kteří nosili rtěnku a krajky, vítal je nikoli jako hříšníky hledající vykoupení, ale jako nepochopené proroky nové „inkluzivity“. Papež František – který se kdysi zeptal: „Kdo jsem já, abych soudil?“. – se stal zpovědníkem zdegenerovaného moderního světa – místo aby hříchy vyslechl, vymazal je. Za jeho vlády byly občanské svazky párů stejného pohlaví chváleny, nikoliv jen tolerovány, a posvátná instituce manželství se rozmazala v byrokratické uznání citové pohodlnosti. Setkával se s transgenderovými aktivisty, žehnal jejich cestám a každým gestem odlamoval kousek ze starého kamenného oltáře. Katechismus stále mluví o nepořádku, ale jeho hlas ho přehlušoval, jemný a milosrdný, hlas pastýře, který vede své ovce přímo do mlhy úpadku a dekadence.

„Online“ se jeho obhájci množí jako plíseň v katedrální kryptě. „Memy“ oslavují papežovu laskavost, papežovu pokoru, papežovy tweety.

Stal se značkou, „pokrokovým“ pontifikem plyně hlásajícím hesla. Greta Thunbergovou uctíval jako svatou.

Tajemství ustoupilo spektaklu.

Digitální liturgie nahradila tu starobylou.

Hashtagy se vznášely tam, kde kdysi stoupalo kadidlo. Jeho ohýbání víry bylo „trendem“. Algoritmus ho posvětil. Kamery ho milovaly. Ateisté přijímali jeho rozhovory s nadšením. Zpochybňoval dogmata a nikdy ne ideologii. Když mluvil o ďáblu, jmenoval rasismus, sexismus, kapitalismus – nikdy ne hnilobu, která se vkrádá pod roucho církve.

Když se papež objímá se světem, církev se stává jeho loutkou. To byl jeho odkaz. Hlásal inkluzi, ale přitom zavrhoval evangelium. Jeho pontifikát byla pomalá kapitulace. Zbroj je pryč. Meč zrezivěl. Oheň vyhasl. Nabízel omluvy a kompromisy. Zatímco plakal pro bezduché fráze, katedrála se hroutila. Teď, když je pryč, stále stoupá kouř – nejistý, těžký. Trůn zůstává obsazený, ale znesvěcený. Církev se musí probudit z blouznění. Musí si připomenout, že láska odtržená od pravdy je zradou. A ti, kdo ještě věří, musí znovu pozvednout prapor – postavit se světu ne tak, jak si žádá, aby byl viděn, ale tak, jak touží být spasen.

Úvaha Constantina von Hoffmeistera **Pope Francis and the Woke Church of Collapse** vyšla na publikační platformě Substack 21. dubna 2025.